

מילה של לב - זאת מילה

הרב יובל פרוינד

הרוחני משתנה והופך להיות מותך
הבנה והכרת האמת עד שאהבת ה'
מתבקשת באופן טبعי ופושט. נדמה
שאנחנו בעיצומו של התהליך הזה
שבו האמונה מובלטת מ恐惧 ידיעת
האמת ומ恐惧 הבנה מלאה. ואם לא -
או היא קורסת. מילת הלב מתחרשת
בכל יום מבחןת הבקשה של האנשים
- מבקשים תורה ואמונה אמיתית,
mobnet וhogoniyah. לא מסוגלים לסביר
משינוי אחר

ברוחו אז. הרמב"ן ציoud עוד צעד ומסביר את מילת הלב כמשמעותו פנימי' שמשנה את התנועה הספונטנית של הלב: "לימות המשיח, תהיה הבחירה בטוב להםطبع, לא יתאות להם הלב למה שאינו רואוי ולא יחווץ בו כלל... וזה מה שאמר הכתוב בירמיה (לא, ל-לו): הנה ימים באים נאום ה' וכורתי את בית ירושאל ואת בית יהודה ברית חדשה לא כברית אשר כרתי את אבותם וג', כי זאת הברית אשר אכרות את בית ישראל אחר הימים ההם נתתי את תורתך בקרוב וועל ליבם אכתבנה". לפי הרמב"ן מילת הלב מתפרשת במציאות שבה האינטינקט משתנה, שהאיינטואיציה הטבעית משתנה. שלב האדם שמה וננה מ טוב ובוחל בע. החזון הזה כМОן עד לא התקיים, בעו לא במלואו, אבל שוב הניצנים שלו ונרים בארץ בתבואה של האנשים. נשים מבקשים טוב ספונטני חי וمتפרק. קשה להם עם טוב מלואותיו שנבע ממסגרת חיזונית, הם מבקשים-מחפשים-מגששים דרכם חיים שבה החזון הטוב חי ובודע מעצמו, שהתרווה כתובה בלבד, שהיא עליה מתוק הרגשות הפנימיים, מתוק היישור האישׁי, מתוק תפילה האדם. במהורה בימינו אמרן.

את נשותינו ושלחו אותנו לתהום
עומקה, מחלחלת ודוקרת ומשיבה את
לב למקומו הנכון.

ב. כאשר הלב שב מקום הנכוון הקב"ה מшиб את עם ישראל לארצו – ישב וקובץ מכל העמים. אין? על ידי שליחיו הנאמנים (וגם אלו שאינן נאמנים) – לא משנה אם אלה עליות תלמידי הגר"א והחסידים או הרצל והקונגרס הציוני, הוב קוק ובן גווין. מתגלה שהקב"ה מшиб את עם ישראל דרך ליבם – דרך התעוררות המוטיבציה הציונית והבריאות הלאומית.

פרשת התשובה והגולה שבתחלת פרק ל' בדברים היא פרשה מותעתה. מוחפת בה כל הזמן התשובה - ואף פעם אין ידע מתי ואיך היא מתרחשת. יש בה מעברים מעם ישראל אל הקב"ה ושוב אל עם ישראל שוב הקב"ה, והכל מתעורר ומתמזוג. "והשבות אל לבך" – "שבך" – "אל-הויך את שבותך". "מלך ה' א-לוייך את שבותך" – "ואתה תשוב לשמעת בכול ה'". "שוב ה' לשוש עלייך לטוב" – "כǐ תשוב אל הא-לוייך בכל לבך". מה גורם לכך? מה הסיבה ומה

דדמה שאנו ביצומו של התחלת זהה שבו
האמונה מוגבלת מתוך ידיעת האמת ומתווך הבנה
מלאה. ואם לא - אז היא קורסת. מילת הלב
מתறחת בכל יום מבחינות הבקשה של האנשים
- מבקשים תורה ואמונה אמיתית, מובנת
והגינונית. לא מסוגלים לסביר משהו אחר

ג. ועדין הלב לא מספיק מוכן,(len בשלב הבא מגיעה 'מילת הלב', הסורה של קליפה שאוטמת את הלב מלhipגש באופן עמוק עם דבר ה') "מל' הא-לוהיך את לבך ואת לבב התהוציא? איפה הבחירה מתחילה ואיפה ההשגה נגמרה? נדמה שהיחסות של המברים בעשרות הפוסקים הראשונים רק מנעה לעופף עוד יותר את קו הגבול הדק.

ובכל זאת, מכיוון שכבר זכינו שלפחות חלק מן הפסוקים הتمמשו במילואם לצד עינינו, אפשר להתחילה לתת בהם סימנים.

מן הפסוקים המתוארים בהמשך שפ' כלכלי וצלהה בקרבותן, ונראה שכבר זכינו. אם כן, מה קורה עם מילת הלב? 'הספונני' מסביר שהכוונה 'AMILT הלב' היא שעשיית הטוב לא נועשית מתוך הרוגל או מסורת חוץונית אלא מתוך הבנה צלולה: "וְגַהֲ עַנֵּין הנוראי שמשלמים בכל יום על הרוחוק מאוֹה/", מתחדמת ומתבררת. ההכרה שאבדנו במו דיינו את האוצר, שהשחיתות, הסיאוב והגאותו רוששו